

Sygn. akt III KO 154/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **R.M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 listopada 2019 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2019 r., III KO 154/18, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 sierpnia 2015 r., sygn. akt II K (...), jako oczywiście bezzasadnego,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2019 r., III KO 154/18, Sąd Najwyższy – na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. – odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania we wskazanej wyżej sprawie, sporządzonego osobiście przez skazanego R.M., jako oczywiście bezzasadnego.

Orzeczenie to zaskarżył, z zachowaniem ustawowego terminu, skazany. We wniesionym zażaleniu, nie formułując konkretnych zarzutów, podniósł – że został niesłusznie skazany – a w szczególności w jego sprawie nie zastosowano nadzwyczajnego złagodzenia kary pomimo przyjęcia, że działał w warunkach określonych w art. 31 § 2 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego na uwzględnienie nie zasługuje.

Zaskarżone postanowienie jest już trzecim wydanym przez Sąd Najwyższy w oparciu o art. 545 § 3 k.p.k., bowiem również co do wcześniejszych wniosków R.M. o wznowienie postępowania wydawane były orzeczenia o odmowie ich przyjęcia jako oczywiście bezzasadnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2016 r., III KO 47/16, utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2017 r., III KO 34/17). W tym stanie rzeczy zbędne jest powtarzanie po raz kolejny zawartych w tych, jak i poddanym obecnej kontroli, postanowieniach rozważań co do przesłanek uzasadniających zastosowanie powołanego wyżej przepisu w sytuacji, gdy wniosek o wznowienie nie pochodzi od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (obrońcy będącego adwokatem lub radcą prawnym).

Skazany nie przyjmuje do wiadomości, że przedmiotem postępowania o wznowienie nie jest nigdy ponowna ocena dowodów oraz kontrola poprawności procedowania sądów w postępowaniu objętym wnioskiem. Tak było i wypadku wniosku, co do którego zapadło zaskarżone postanowienie. Słusznie stwierdzono w nim, że argumentacja skazanego sprowadza się wyłącznie do kwestionowania ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, w tym przez pryzmat zgromadzonego i ocenionego już w postępowaniu merytorycznym materiału dowodowego. Nie mogły tego poglądu zmienić podnoszone w zażaleniu argumenty. Sprowadzają się one do stwierdzenia, że wobec działania przez R.M. w warunkach art. 31 § 2 k.k. obligatoryjne było zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Tymczasem instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary ma w tego rodzaju sytuacji charakter fakultatywny (art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k.). Co więcej, również i w takim wypadku uznanie, że w orzeczeniu nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary

(art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.) wymaga, aby wynikało to z nowych faktów lub dowodów, które ujawniły się po wydaniu orzeczenia kończącego postępowanie sądowe objęte wnioskiem o wznowienie. Tymczasem okoliczność działania R. M. *tempore criminis* w warunkach znacznie ograniczonej poczytalności znana była orzekającym w sprawie o sygn. akt II K (...) Sądom, które tę okoliczność uwzględniły zarówno w opisie czynu przypisanego ówczesnemu oskarżonemu, jak i w jego kwalifikacji prawnej.

Wobec tego, że skazany nie wskazał na nowe fakty i dowody, a więc jego wniosek nie spełnia wymogów wynikających z przepisów rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, ani też nie sygnalizuje wystąpienia okoliczności obligujących sąd wznowieniowy do wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), słuszna była decyzja Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie osobiście sporządzonego przez R.M. bez wzywania go do usunięcia jego braków formalnych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as